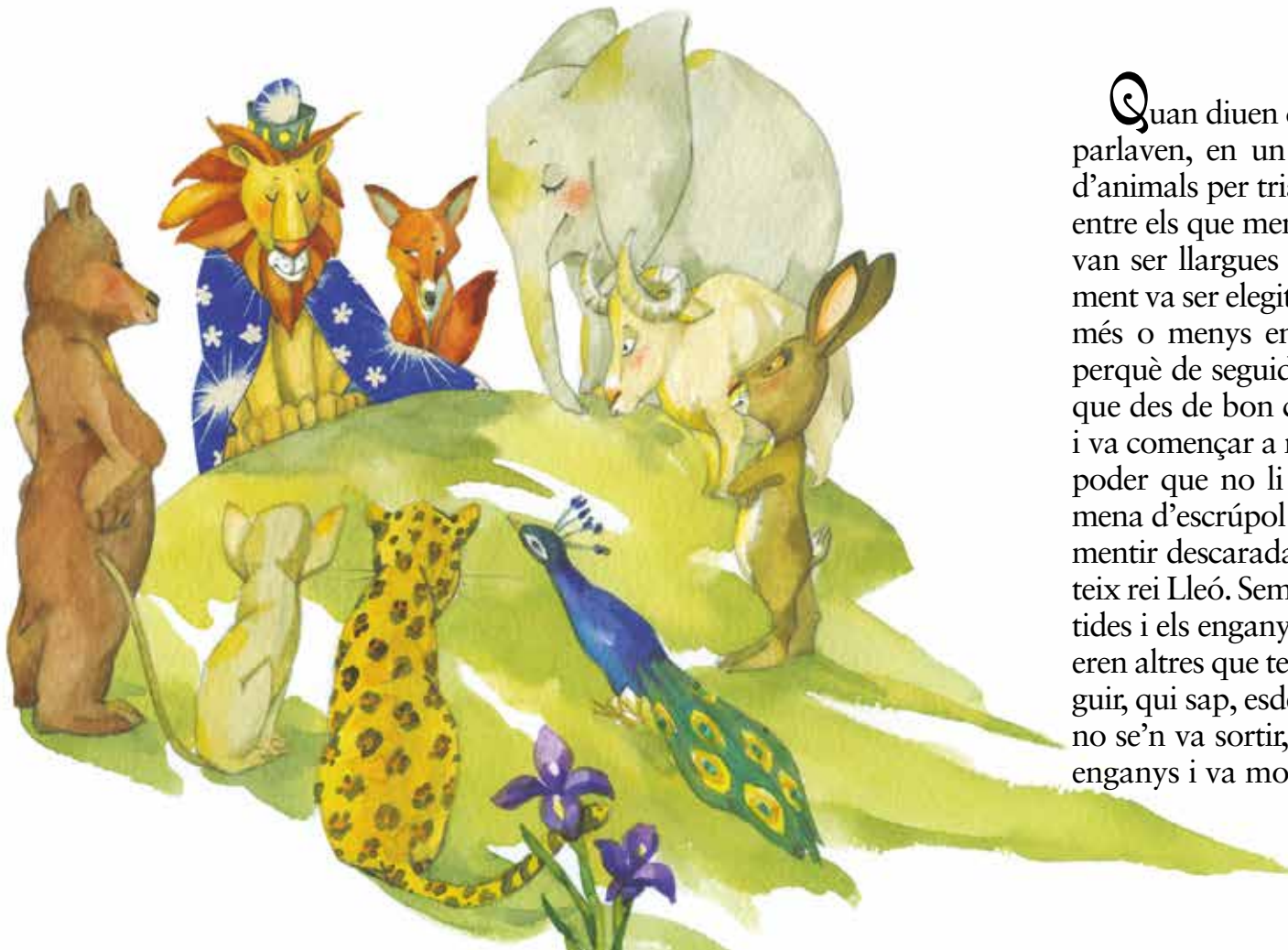

Temps era temps...

Quan diuen que els ocells tenien dents i les bèsties parlaven, en un bell prat es van reunir tota mena d'animals per triar Rei. No cal dir que les discussions entre els que menjaven carn i els que menjaven herba van ser llargues i de vegades tenses i tot, però finalment va ser elegit el Lleó i tothom ho va acceptar amb més o menys entusiasme o resignació. Tothom no, perquè de seguida hi va haver un animal, la Guineu, que des de bon començament va embolicar la troca i va començar a moure's, a intrigar, per aconseguir un poder que no li havia estat donat. No va tenir cap mena d'escrúpol per manipular els uns i els altres, per mentir descaradament i fins i tot per enganyar el mateix rei Lleó. Sempre, és clar, que les intrigues, les mentides i els enganys servissin als seus interessos, que no eren altres que tenir més poder cada dia fins a aconseguir, qui sap, esdevenir Rei ella mateixa. Val a dir que no se'n va sortir, que al final va ser víctima dels seus enganys i va morir a les urpes del Lleó.

La rata, el milà i l'ermità

En una terra molt llunyana, hi havia un ermità que cada dia feia les seves pregàries agnollat i mirant al cel. Un bon dia va veure passar molt a prop seu un ocell rapinyaire, que volava baix i que li va semblar un milà. Duia una rata a les urpes. L'ermità es va compadir de la pobra bèstia i va pregar a Déu perquè el milà parés, deixés anar l'animaló i li caigués a la falda. Déu, que tant estimava les oracions de l'ermità, el va voler complaure i la rata li va caure a la falda, com havia demanat. Quan la hi va tenir, li va semblar tan lletja i poca cosa, que va adreçar un nou prec al Senyor:

—Senyor Déu meu, concediu-me un altre favor: feu que aquesta pobra rata es converteixi en un ésser digne de vós, en una bella donzella.

I Déu, que aquell dia es veu que estava per fer favors, l'hi va concedir i el bon ermità es va trobar amb una noia bellíssima a la falda. La va

convidar a seure al seu costat, li va oferir el poc menjar que tenia per a ell i li va dir:

—Filleta meva, tu que ets tan formosa, no t'agradaria pas el Sol per marit?

—Ui, no senyor, no, gràcies, que el Sol fàcilment perd la claror si els núvols se li posen al davant.

—I, doncs, no voldries pas la Lluna?

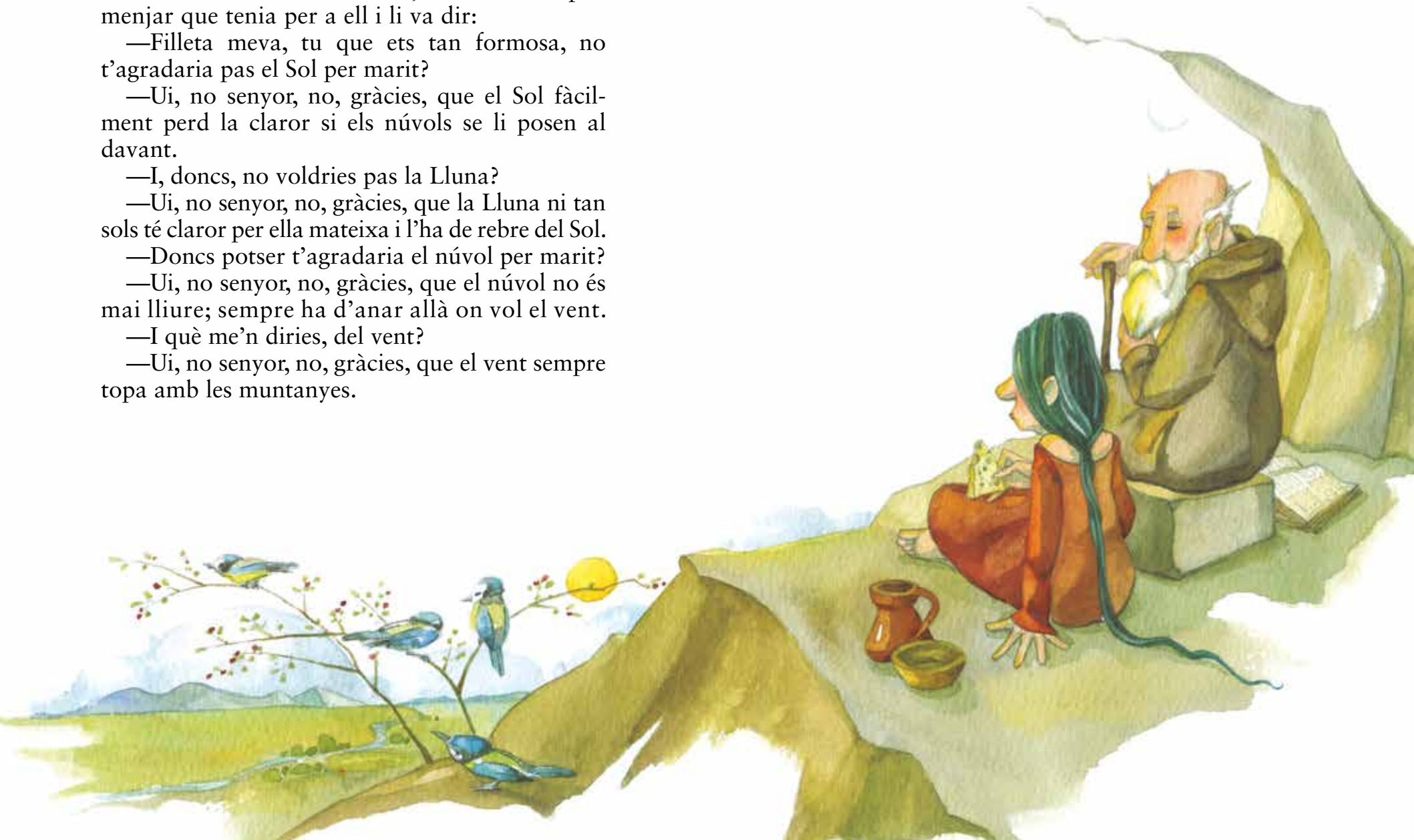
—Ui, no senyor, no, gràcies, que la Lluna ni tan sols té claror per ella mateixa i l'ha de rebre del Sol.

—Doncs potser t'agradaria el núvol per marit?

—Ui, no senyor, no, gràcies, que el núvol no és mai lliure; sempre ha d'anar allà on vol el vent.

—I què me'n diries, del vent?

—Ui, no senyor, no, gràcies, que el vent sempre topa amb les muntanyes.

La llebre i el lleó

—Doncs potser les muntanyes farien per a tu.
—Ui, no, senyor, no, gràcies, que les rates les foraden.

—Ja veig que qui més et convindrà serà un bon xicot, un bon home.

—Ui, no senyor, no, gràcies, ni pensar-hi, que l'home mata les rates!

—Com ho farem, noia, si ets de tan mal acontentar?

—Em sembla, bon ermità, que el millor serà que demaneu a Déu que em torni a convertir en rata, com era abans, i que em doni un bon rat o un bon ratolí per marit.

En una terra molt llunyana, hi senyorejava un lleó que tenia totes les bèsties atemorides. Un dia es van reunir i van decidir, per no viure constantment en l'angoixa de ser caçades, que cada dia l'animal a qui toqués en sort es presentaria al lleó perquè se'l mengés. Totes hi van estar d'acord i el lleó també. Ja es veia feliç, jaient tot el dia, sense haver de preocupar-se ni tan sols de sortir a caçar. Un bon dia la sort, o la desgràcia, segons com es miri, va recaure en una llebre, poruga de morir, però llesta com no n'hi havia altra. Rumia que rumiaràs, no es va presentar davant del lleó fins a migdia passat. El lleó, enfurismat i amb els budells que li roncaven, li va dir amb cara de pocs amics:

—Que no coneixes els tractes, llebre? Com pot ser que hakis trigat tant a presentar-te davant de la meva reial persona?

La llebre, tremolosa i capcota, li va respondre amb veu humil: